Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν·

Ἔτος δεύτερον. **Ἀθῆναι, 10 Νοεμβρίου 1883** **Ἀριθ 33+140**

Οἱ Ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι

ἔλεγαν, πῶς ὁ ἀφαλὸς ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Ἑλλάδα, καὶ ἀφαλὸς πάλι ὅλης τῆς Ἑλλάδας εἶναι ἡ Ἀθήνα, ὥστε ἡ Ἀθήνα κατὰ τὰ μυαλά τους ἦταν τὸ κέντρον ὅλου τοῦ κόσμου τῆς ὑφήλιου, καὶ γι' αὐτὸ μόνο γιὰ τὸν καλωπισμὸ τῆς Ἀθήνας τοὺς κυττάζαν, καὶ γιὰ ὅλη τὴν ἄλλη Ἑλλάδα δὲν δίναν οὔτε ἕνα ἐνδεκάλεφτο τοῦ σοφοῦ Καλλιγᾶ μας, οὗ ἡ δόξα τῶν φορολογικῶν νομοσχεδίων του καὶ μετὰ θάνατον.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σήμερα, ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι μόνο γιὰ τὴν Ἀθήνα μας φροντίζομε, καὶ ἔχουν δίκαιο γι' αὐτὸ οἱ ἐπαρχιῶτες νὰ παραπονιῶνται, ὅτι τοὺς θεωροῦμε σὰν ζωντόβολα, ἤγουν γαϊδούρια, σάματις αὐτοὶ δὲν εἶναι ρωμνοὶ, οὔτε φόρους πληρώνουν, ὅλα δὲ στὴν Ἀθήνα καλὰ καὶ κακὰ στὰ μοῦτρά τους τὰ φτειάνουν.

Φροντίζουν νὰ στολίζουν μόνο τὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ χτυπᾷ στὰ μοῦτρα αὐτῆς ὅλος ὁ πολιτισμὸς, λέει, τῆς Ἑλλὰς στοὺς Εὐρωπαίους, χωρὶς διόλου νὰ συλλογίζωνται, ὅτι αὐτοὶ οἱ Εὐρωπαῖοι ἂν βγοῦν μισὴ ὥρα ὄξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ πᾶν στὸ χωριὸ Μάντρα, ὅτι θὰ βροῦν ἀγριανθρώπους.

Τοιουτοτρόπως συστήθηκαν στὴν Ἀθήνα χίλιαις δυὸ φιλανθρωπικαὶς ἑταιρίαις, καὶ μόνο μία μᾶς λείπει, δηλαδὴ ἡ ἑταιρία τῶν φιλανθρώπων ρουφιάνων, μ' ὅλον ὅτις θαρρῶ πῶς καὶ αὐτὴ ὑπάρχει καὶ ἐργάζεται ἱεροκρυφίως καὶ ὑπὸ τὴν προστασία τῶν νόμων, ὅπως ἤτανε ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ἀρχαίων Ἀθηναϊκῶν νόμων, καὶ οἱ μπὰς ρουφιάνοι, ἤγουν οἱ λεγόμενοι πορνοβοσκοὶ, οἱ ὁποῖοι πάλι ἤτανε ὑπὸ τῆς διαταγαὶς τοῦ διευθυντὴ τῆς ἀγορᾶς, ἤγουν ἀγορονόμου, ὥστε ὡς καθὼς παρατηρᾶτε οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι θεωροῦσαν καὶ τῆς Μαγδαλινές τους (ἑταίρας) σὰν λαχανικὰ δηλαδὴ σκουπίδια.

——

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται

περὶ αὐτοῦ, πρόκειται περὶ ἄλλου σπουδαιοτέρου ζητήματος, πρόκειται περὶ τῆς λεγαμένης ἑταιρίας πρὸς διόρθωσι τῶν φυλακῶν, ἡ ὁποία ὑπάρχει μόνο γιὰ τὴν Ἀθήνα, γιὰ δὲ τῆς ἐπαρχίαις οὔτε τσεντέσιμο δὲν δίνει, σάματις οἱ φυλακισμένοι τῶν ἐπαρχιῶν δὲν εἶναι φυλακισμένοι ἀνθρῶτοι, ἀλλὰ κτήνη πῶν ζώων, καὶ ἀκούσετε.

——

Φυλακαὶ Χαλκίδος.

Ἡ φυλακὲς τῆς Χαλκίδας δὲν εἶναι φυλακὲς, ὅπως μπορεῖ κάθε ἕνας σας νὰ νομίση, ἀλλὰ εἶναι σωστὰ περιβόητα μπουλντρούμια τούρκικα, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ὅπως καὶ ἤτανε ἐπὶ τουρκοκρατίας.

Γιὰ κάθε γράμμα συστημένο οἱ φυλακωμένοι δίνουν ἓξ δεκάρες γιὰ κάθε ὀκὰ κάρβουνα ἀπὸ τρακόσα δράμια σκόνι σαραντα-πέντε λεπτὰ καὶ γιὰ κάθε *Παληάνθρωπο* 18. Εἶναι λόρδοι.

Εἰς ὅλαις τῆς ἐπαρχίαις καθὼς εἰς τὴν Ἀθήνα μένουν οἱ φυλακωμένοι ἐλεύθεροι ὅλη τὴν μέρα γιὰ νὰ πέρνουν λίγο καθαρὸ ἀέρα, ἀλλὰ στῆς Χαλκίδας τὰ μπουλντρούμια κατὰ διαταγὴ τοῦ φρουραρχείου μένουν μόνο τέσσερες ὥραις, τῆς ὁποίαις ὅμως ὁ ἐπιστάτης τους Ἀλέξαντρος Αὐστριακὸς ἀπὸ φιλανθρωπία καὶ ἐπειδὴ πηγαίνει τὸ ρωλόγι του πίσω τῆς ἔκανε μόνο τρεῖς, διότι δὲν ἔχουν κουραμάνες νὰ τοῦ δώσουν, ἀφοῦ τέτοιαις δὲν ἔχουν οὔτε αὐτοὶ νὰ φᾶν καὶ νὰ μισοχορτάσουν.

Ἡ ὡραίαις αὐταὶς φυλακαὶς εἶναι μονάχα τρία δωμάτια μέσα στὰ ὁποῖα σὰν τὰ γουρούνια εἶναι μαντρισμένοι *ἑκατὸ τριάντα* ἄνδρες ἀπὸ ὑποδίκους ὡς ἐκεινοὺς ποῦ εἶναι καταδικασμένοι εἰς θάνατο. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ τρία δωμάτια ποῦ εἶναι ὁλημερονυχτὶς κλεισμένοι αὐτοὶ οἱ 130 ἀνθρῶποι, μαγειρεύουν, τρῶν, κατουροῦν, κοπρίζουν, ἀνάφτουν φωτιαὶς, τηγανίζουν, πλύνονται, καὶ τὴν νύχτα μὲ ἀναμένα δᾳδιὰ κυνηγοῦν τὰ συντάγματα τῶν κοριῶν, εἶναι δὲ αὐτὰ τὰ μπουλντρούμια ὡραῖα καὶ δροσερὰ, ὅπου ὅλοι οἱ φυλακισμένοι εἶναι σίγουροι νὰ πάθουν ἀπὸ φτίσι καὶ ρευματισμοὺς, διότι περιβρέχονται ἀπὸ θάλασσα ἡ ὁποία ὀνομάζεται βοῦρκος.

Γιὰ ὅλαις αὐταὶς τῆς καλοπέρασαις κατάντησαν τὰ ἄθλια αὐτὰ ἀνθρώπινα ὄντα νὰ φωνάζουν : = Σηκοθῆτε ὅλοι σεῖς οἱ πεθαμένοι νὰ πέσωμε ἡμεῖς οἱ ζωντανοί.

Αὐτὰ, κυρία ἐπιτροπὴ ποῦ φροντίζεις γιὰ τὴν διόρθωσι τῶν φυλακῶν δὲν τὰ γνωρίζεις ; Ἄμ πῶς τότε τὰ γνωρίζω ἐγώ ;

Τέτοια εἶναι ἡ φροντίδα ποῦ λαβένετε γιὰ τοὺς ἐν γένει φυλακωμένους, ὥστε αὐτοὶ ἀπὸ τὴν μεγάλη εὐγνωμοσύνη τους προτιμοῦν νὰ γράφουν τὰ παράπονά τους σὲ ἕνα ξερὸ κορμὶ, σ' ἕνα *Παληάνθρωπο* παρὰ σὲ σᾶς τοὺς σωστοὺς παληανθρώπους, γιατὶ ἀφοῦ πλέον εἶναι ἐντελῶς ἀπελπισμένοι ἀπὸ σᾶς, ποῦ κάνατε τὴν ἑταιρία μόνο γιὰ τὸ ὄνόρε, νὰ ξεθυμένουν τὸ ἐλάχιστο ἐκφράζοντας τὰ παράπονά τους στὸν *Παληάνθρωπο*, ἀδιαφοροῦντες ἂν ἀπ' αὐτὰ τὰ παράπονά τους

καλὸ ἢ κακὸ τοὺς προέρθη, καὶ ἰδίως γιατὶ πλέον ἀπὸ κακὸ δὲν φοβοῦνται νὰ πάθουν, διότι δὲν ὑπάρχουν μεγαλείτερα κακὰ ἀπὸ ὅσα ὑποφέρουν.

——

Φυλακαὶ Λαμίας.

Ὅλοι πάλι αὐτοὶ οἱ φυλακωμένοι μὲ τῆς ὑπογραφές τους παραπονοῦνται καὶ μοῦ λὲν, ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶναι ἐντὸς τοῦ χώρτι τῆς Ἑλλὰς, ὅτι γι' αὐτοὺς οἱ νόμοι τῆς Ἑλλὰς δὲν εἶναι νόμοι, καὶ γι' αὐτοὺς ὅτι ἡ δικαιοσύνη τῆς Ἑλλὰς μετατράπηκε σὲ ἀδικία.

Γιὰ ὅλους τοὺς φυλακωμένους δίνεται στὸν κάθε ἕνα κάθε μῆνα 4 δρ. καὶ 80 λεπτὰ γιὰ ζωοτροφὴ, σ' αὐτοὺς ὅμως γιὰ μεγαλείτερη περιποίησι καὶ καλοπέρασι, δίνεται μόνο 1, καὶ 30 λεπτὰ, ποῦ εἶναι ἀμφίβολο ἂν μ' αὐτὸ τὸ σπουδαῖον ποσὸν μπορεῖ νὰ περάσῃ ἕνας σκύλος χωρὶς νὰ ψοφήσῃ.

Πῶς τόρα συμβαίνει αὐτὴ ἡ ἐξαιρετικὴ περιποίησις στοὺς φυλακωμένους τῆς Λαμίας εἶναι ἄγνωστο, ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο ἐκφράζουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους πρὸς τοὺς βουλευτάδες τῆς Φθιῶτις γ.ὰ τὴν φροντιδα ποῦ λαβαίνουν γι' αὐτοὺς, καὶ τοὺς παρακαλοῦν νὰ κάνουν τὸ ἐλάχιστο ἕνα νόμο στὴ βουλὴ ποῦ νὰ λέῃ:

«Ὅσοι εἶναι φυλακωμένοι στῆς φυλακὲς τῆς Λαμίας, γιὰ νὰ πάψουν τὰ βάσανά τους, καταδικάζονται νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πεῖνα, ὡς ποῦ νὰ συνηθίσουν νὰ μὴ τρῶν».

Σχόλια

Γιατὶ κι' αὐτοὶ οἱ φυλακωμένοι νὰ κάνουν τὰ παράπονά τους πρὸς ἕνα *Παληάνθρωπο*, ὅπως καὶ τοῦ Ρίου καὶ ὅλων τῶν φυλακῶν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὄχι πρὸς τὴν ἐπιτροπὴ ποῦ εἶναι πρὸς διόρθωσι τῶν φυλακῶν;

Διότι, τὸν μὲν *Παληάνθρωπο* γιὰ νὰ τὸν διαβάσουν καὶ παρηγορηθοῦν λίγο καὶ περάσουν τὴν ὥρα τους ἔστω καὶ μονάχα μὲ τὰ λόγια, κόβουν τὸ ψωμί τους καὶ τὸ δίνουν γιὰ νὰ πάρουν ἕνα πατσαβουράκι τὸ ὁποῖον αὔριο θὰ τὸ στείλουν κεῖ ποῦ πάει κάθε ἐφημερίδα.

Ὁ σκοπὸς μιανῆς ἀγαθοεργοῦ ἑταιρίας ποῦ ἀποβλέπει τὸ γενικὸ καλὸ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι νὰ μὴ ἐκτείνῃ τὴν ἀγαθοεργία της μόνο σ' ἕνα μέρος καὶ νὰ φαίνεται πῶς τάχα νὰ κἄτι κάνῃ, ἀλλὰ σὲ ὅλους ἐν γένει τοὺς δυστυχεῖς, ἀπαράλλαχτα ὅπως ὁ Θεὸς ρίχνει τὸν ἥλιο του ἀπάνω σὲ καλοὺς καὶ σὲ κακούς.

Τέλος πάντων, ἀπὸ ὅλα τὰ συμβαίνοντα ἕνα μόνο καταλαβαίνω, πῶς ὅ,τι γίνεται τάχα γιὰ καλὸ τῆς ἀνθρωπότης καὶ προέρχεται ἀπὸ ἑλληνικὰ κεφάλια, γίνεται μόνο γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου καὶ τίποτα παραπάνω, ἢ καλλίτερα γίνεται γιὰ κοροϊδεία τοῦ κόσμου.

Ποιὸς ἀπ' αὐτουνοὺς τοὺς μασκαράδες ποῦ κάνουν πῶς θέλουν τὴν διόρθωσι τῶν φυλακῶν σηκόθηκε καὶ πῆγε νὰ ἐπισκερτῇ τῆς φυλακαὶς τοῦ κράτους καὶ ἀκούσῃ τὰ παράπονα τῶν φυλακωμένων; Κἀνείς.

Ξέρουν μονάχα νὰ πηγαίνουν στῆς ἐδὼ φυλακὲς μὲ τὰ καροτσάκια τους νὰ παρλάρουν, φλίντζ φλοὺντζ καὶ νὰ τοὺς στέλνουν ραπανάκια γιὰ τὴν ὄρεξι, ἐνῷ χιλιάδες φυλακωμένων φθείρονται στῆς φυλακὲς ὅλου τοῦ βασίλειου σὰν σκυλιά.

Ἂμ δὲν μαζεύεται τὸ ἁλάτι ἀπὸ τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας, ἀλλὰ θέλει βρέξε κῶλο φάγε ψάρια.

——

Κὺρ πρῶτε Πάρεδρε

καὶ φίλε Παπκλεξανδρῆ. Κάνε τὸν κόπο καϋμένε, καὶ σύρε ὡς τὸ γερῦρι τοῦ Ζάπα νὰ δῇς μιὰ βρύσι ποῦ ἔχετε στήσει κεῖ πῶς τὴν πῆρε τὸ ποτάμι καὶ κρέμεται σὰν σταφύλι μέσα στὸν ποταμὸ ἀπὸ τὸ μολύβι καὶ τρέχει τὸ νερὸ μέρα νύχτα μέσα στὸν Ἰλισσό.

Τί διαβολο, μὲ τὸ νερὸ τῆς βρύσις θέλετε τάχα νὰ πλημμυρίσετε τὸ ποτάμι καὶ νὰ τὸ κάνετε νὰ πλέουν τὰ θωρακωτά μας μέσα; Καλὴ ἰδέα, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς κατέβηκε ἀπὸ ξερὰ κεφάλια.

Κάνε ὅ,τι θὰ κάνῃς γιατὶ θὰ βάνω κανέναν λωποδύτη νὰ τὴν σουρροποιήσῃ, γιὰ νὰ λείπωμε ἀπὸ τῆς σκοτοῦρες, καὶ μὴ πέρτουν τὴν νύχτα οἱ ἀνθρῶποι ἀπάνω σ' αὐτὴ καὶ κατασκατεύωνται.

——

Κύριε Μοίραρχε

μὲ τὰ μεγάλα μουστάκια, μὲ τὸ δικαίωμα ποῦ ἔδωσες σὲ κάθε πολίτη νὰ σοῦ καταγγείλῃ κάθε παρεκτροπὴ κάθε χωροφύλακα, σὲ ρωτῶ καὶ σοῦ λέγω:

Ἔχεις δοσμένη σὺ παραγγελιὰ σὲ κἄτι χωροφύλακας νὰ φυλᾶν στὴν ἀμμουδιὰ τοῦ νέου Φαλήρου καὶ νὰ ἐμποδίζουν τοῦ ἀραμπατζίδες νὰ πέρνουν ἀπὸ τὴν θάλασσα ἄμμο;

Ἂν ναί, γιατὶ δὲν δείχνουν τὰ χαρτιά τους στοὺς καρραγωγεῖς τοὺς φτωχοὺς ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶναι ἰδιόχτητο;

Νὰ τί συμβαίνει καὶ ρώτησε καὶ μάθε. Ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ πάει ὁ ἱπποσιδηρόδρομος στὸ Νέο Φάληρο ἀπὸ τὸ παληὸ συνειθίζαν ἀπὸ καταβολῆς τῆς Ἑλλὰς νὰ πέρνουν ἄμμο οἱ φτωχοὶ καρραγωγεῖς, ἀπὸ τὴν μεταφορὰ τοῦ ὁποίου καὶ ζοῦσαν τόσαις οἰκογένειαις, τόρα τὸν ἄμμο αὐτὸν τὸν μεταφέρνει μὲ τὸν ἱπποσιδηρόδρομο ὁ ἀξιότιμος συνδρομητής μου κ. Δαμασκηνὸς στὰ μπάνια του καὶ ἐκεῖ τὸν μεταπουλᾶ.

Τόρα θέλομε νὰ μάθωμε εἶναι αὐτὴ ἡ παραλία τῆς ἀμμουδιᾶς τοῦ κὺρ Δαμασκηνοῦ; (ἔχει τὸ χάζι νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ μὴ μοῦ πληρώσῃ τὴν νέα συνδρομή του, ἀλλὰ σὺ καὶ μὲ, ἀλλοιώτικα ἐγὼ ἔχω συνδρομηταὶς διαλλεχτοὺς, ἕναν κ' ἕναν ποῦ ὅσο τοὺς γράφω ἐναντίον τους, τόσο μοῦ λὲν, καλὰ μοῦ τἄγραψες καὶ στεῖλε νὰ σὲ πληρώσω), λοιπὸν κύριε Μοίραρχε, θέλομε νὰ μάθωμε αὐτὴ ἡ ἀμμουδιὰ εἶναι τῆς ἑταιρίας τοῦ ἱπποσιδηρόδρομου, τοῦ Δαμασκηνοῦ, ἢ τοῦ δημόσιου;

Θὰ μᾶς πῇς, καὶ τί εἶμαι γώ; Γουροποδίκης νὰ τὰ ξέρω αὐτά; Ὄχι, δὲν σὲ ρωτοῦμε τίνος εἶναι ἡ ἰδιοχτησία, ἀλλὰ ἔδωσες σὺ παραγγελιὰ σὲ χωροφύλακες νὰ πᾶν νὰ φυλάγουν τὴν ἀμμουδιὰ, καὶ ἂν ἔδωσες, σὲ τί ἔγγραφα ἀπάνω βασίστηκες, καὶ γιατὶ οἱ χωροφύλακές σου σ' ἄλλους ἐπιτρόπουν νὰ πέρνουν ἄμμο καὶ σ' ἄλλους ὄχι; Τί τρέχει; Γι' αὐτὸ σὲ ρωτῶ; Ἔχουν διαταγή σου; Νὰ ἔχουν καὶ τὰ ἔγγραφα μαζύ τους ὅτι εἶναι ξένη ἰδιοχτησία καὶ διατάχθηκαν νὰ ἦναι ἐκεῖ γιὰ ἀσφάλειά της, ὄχι; νὰ διατάξῃς ἀνακρίσεις, νὰ δοῦμε τί συμβαίνει. Προσκάλεσέ με καὶ μάρτυρα.

Ἐδῶ, κύριε Μοίραρχε, καταστρέφονται τοσοι πτωχοὶ καρραγωγεῖς οἰκογενειάρχιδες ποῦ ζοῦσαν ἀπὸ τὴν μεταφορὰ τοῦ ἄμμου, θέλομε λοιπὸν νὰ μάθωμε διὰ μέσον ἑτέρα, τί συμβαίνει ἐκεῖ, καὶ ποιὸς διάταξε νὰ μένουν οἱ χωροφύλακες ἐκεῖ, καὶ νὰ ἐμποδίζουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ πέρνουν ἄμμο;

Μάθε δὲ, ὅτι σὺ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ παράξῃς προστασία σὲ ἐπίδικα μέρη **παραθαλάσσια**, ἐντὸς ἂν ἔχῃ, καθ' ἑαυτοῦ ὑπουργικὴ διαταγὴ, καὶ τελεσίδικο ἀπόφασις διότι, ἡ πολιτικὴ δικονομία λέγει καὶ μὲ ἀπόφασι τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅτι:

«*Οἱ αἰγιαλοὶ θεωρῶνται δημόσια κτήματα, καὶ νομίμως παρεμβαίνει ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν ἐπὶ δίκης ἀφορώσης αἰγιαλούς.*»

Καὶ σ' αὐτὸ ἄνοιξε τὰ στραβά σου, κὺρ μουστακαλὴ Μοίραρχε, ἀκοῦς, σ' αὐτὸ ν' ἀνοίξῃς τὰ μάτιά σου, σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασι τοῦ Ἀρειου Πάγου ποῦ λέει κατὰ λέξι καὶ αὐτολεξεί.

«Οἱ αἰγιαλοὶ δὲν **δύναντται** νὰ γίνωσι *ἰδιοχτησία* ἰδιωτικὴ, καὶ ἑπομένως δὲν χωρεῖ ἐπ' αὐτῶν **νομή**.»

Ἤγουν σου, *αἰγιαλοὶ* θὰ πῇ, ὅσα μέρη παραθαλάσσια τὰ σκεπάζει ἡ θάλασσα ὅσο ὄζω βγαίνει στῆς τρικυμίαις, ἤγουν σου, κύριε Μοίραρχε, ἐπειδὴ ὅλη τὴν παραλία τοῦ Φαληρέα, ὅπου εἶναι ἄμμος τὴν σκεπάζει ἡ θάλασσα θὰ πῇ, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ παραλία εἶναι τοῦ δημόσιου καὶ δὲν πουλιέται, πῶς λοιπὸν σὺ στέλνεις τοὺς κωλοφύλακάς σου νὰ προστατέψουν ἐναντίον τῶν νόμων αὐτὸ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἔστωντας μὲ τὸ νὰ ἦναι τοῦ δημοσίου, ἔχει κάθε ἕνας τὸ δι-

καίωμα, ὅπως ἀπὸ δὼ καὶ τόσα χρόνια νὰ πέρνῃ τὸν ἄμμο τῆς δωρεᾶς;

Ξέταση λοιπὸν κύριε Μοίραρχε, αὐτὴ τὴ δουλειὰ πῶς συμβαίνει, γιατὶ ξέρω πῶς σὺ δὲν ἔστειλες ἐκεῖ τοὺς κωλοφύλακές σου, ἀλλὰ κἄποιος ἄλλος, γιὰ τὴν καταστροφὴ τόσων πτωχῶν ἐργατῶν, ἂν ἔρθῃ δὲ ὁ Δαμασκηνὸς ὁ φίλος μου καὶ σοῦ πῇ τίποτα, νὰ τοῦ πῇς:

«Τάδε λέγει ὁ *Παληάνθρωπος* καὶ μὲ τὰ ἄρθρα τοῦ νόμου»:

Ἄει στὸ διάολο λοιπὸν καὶ σὺ μαζύ μ' ὅλα σου τὰ μεγάλα μουστάκια.

——

Ἕνα νόστιμο

κορίτσι κεῖ κοντὰ στοὺς ἁγίους Θεοδώρους μοῦ εἶπε ἕνα πρωϊνὸ προχτές:

— Κύριε, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ δυὸ λέξεις;

Τὸ κύτταξα καλὰ καλὰ στὰ μοῦτρα καὶ τὸ εἶδα πῶς ἤτανε νοστιμοκόριτσο.

Ἔκανα καθ' ἑαυτὸν τὸν σταυρό μου καὶ εἶπα, ἢ καλὰ θὰ πάῃ ἡ μέρα μου ἢ κακά. Ὁρίστε; Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν εἶναι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποῦ βλέπω μπρός μου παπᾶς, κακὰ δὲν θὰ πάω, καὶ ἀφοῦ εἶναι παρθένα, καλὰ θὰ πάω:

Τῆς λέω λοιπόν,—Τί ἀγαπᾶτε κυρία;

Καὶ μοῦ ἀπαντᾶ:

— Ἔχομε ἕνα παράπονο ἐναντίον σου, ὅτι αὐταὶς τῆς μέραις ὅλο κατηγοραῖς τῆς γυναῖκες, τί σοῦ κάναμε;

Τὰ ἔχασα, ἀλλὰ μ' ὅλη τὴ χασιμάρα μου πρόφτασα καὶ τῆς ἀπάντησα:

— Διότι ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον τῆς Ἑλλὰς, ἂν γίνεται καλαῖς μητέραις.

Καὶ ἔφυγα:

Ὅταν ἔφευγα γύρισα νὰ ξαναδῶ τὰ ὡραῖα μουτράκια της καὶ τὴν εἶδα νὰ κλαίῃ, μὲ πῆρε καὶ μένα τὸ παράπονο καὶ ἀπὸ τὴ φούρκα μου μπῆκα μέσα σ' ἕνα σαντουρινιὸ ταβερνιὸ καὶ ἔσφιξα μιὰ ρωμνιὰ, καὶ βγῆκα ἀπὸ τὴν μπόρτα νὰ τὴν ξαναϊδῶ.

Ἂμ δέ; Βρῆκα τὴ μπόρτα τοῖχο.

Τὸ διαολεμένο,

Δὲν φταίει ὅμως τόσο αὐτὸ, ὅσο ἐγὼ μὲ τὴν κουταμάρα μου ποῦ ἀντὶς ν' ἀρχίσω ψιλαὶς κουβέντες, ἔφυγα σὰ βλάκας, μὴ χειρότερα, γέρασα καὶ γνῶσι δὲν ἔβανα.

Ἀλλὰ ἔχω ἀπόφασι ἀπὸ τόρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ τῆς βάνω κἀμμιανῆς τὴν γνῶσι γιὰ νὰ μὴ μὲ λὲν πῶς εἶμαι ντὶπ θεόκουτος.

Ἂμ ἀλλοιώτικα δὲν γίνεται.

——

Ἀπὸ τὴν Σμύρνη.

Ἀπὸ ὅσα σοῦ γράφω, ἀγαπητὲ *Παληάνθρωπε*, εἶσαι ἐλεύτερος νὰ γράψῃς καὶ ζεγράψῃς ὅσα θέλεις καὶ δὲν θέλεις, νὰ προσθέσῃς ἤγουν καὶ νὰ ἀφαιρέτῃς, ἀλλὰ μὴν ἀφαιρέσῃς ἀπὸ ὅσα σοῦ γράφω τίποτα, γιατὶ θὰ χάσῃς τὴν ἀλήθεια.

Μάθε ὅτι ἡ ἀγαπητή μας δημαρχία, (ἡ ὁποία ὡς ξυνολάτρευτη εἶναι πάντοτες ποιὸ καλλίτερη ἀπὸ τὴν εἰδολολατρικὴ τὴν δική σας), αὐτὴ μὴν ρωτᾶς, ἀδερφὲ, δὲν προφτάνει νὰ σκουπίζῃ τοὺς δρόμους (λάσπη ὡς τὰ γόνατα), ὅταν βρέχῃ, (διότι ὑπάρχουν καὶ μερικὰ μέρη ἐντὸς τῆς πολιτείας μας μέσα τὰ ὁποῖα εἶναι τόσον ξερὰ ποῦκἀνεὶς καὶ σὲ καιρὸ ξηρκσίας θαρρεῖ πῶς βρίσκεται μέσα στὴν Τιβερίας λίμνη, ὥστε ἀναγκαζόμαστε νὰ περνοῦμε αὐτὰ τὰ μέρη τὰ ὡραῖα ἀλὰ *πίνα*, καθὼς λέμε μεῖς, ἤγουν σας καβαλλίκα, ἀφίνομε πλέον ὅτι ἐκεῖνα τὰ λούκια (οἱ δικοί σας νεροχιοῦτες) ὅτι εἶναι τὸ χειμῶνα δῶ ὅταν βρέχῃ, ἡ κατηράχτες ὄχι πλέον τοῦ Θεοῦ ποῦ τοὺς ἄνοιξε καὶ ἔκανε τὸν κατακλυσμὸ, ἀλλὰ οἱ καταρράχτες τοῦ Βελζεβούλ.

Καὶ ὅταν ἀκόμα δὲν βρέχῃ, οἱ καταρράχτες βρέχουν, ὥστε ἐδῶ δὲν βρέχει πλέον μόνον ὁ Θεὸς καὶ τὰ σύνεφα ἀλλὰ καὶ οἱ καταρράχτες, ἔτσι περνᾶτε καὶ σεῖς αὐτοῦ; Δὲν πιστεύω, γιατὶ ἀκούω ὅτι ὁ Κοσονάκος σας (ἔρτασε καὶ τὸ ὄνομά του ὡς ἐδῶ) χαλᾶ τὸν κόσμο καὶ γιὰ μιὰ κουράδα (μὲ συγχωρεῖτε), ποῦ βρίσκῃ κατὰ λάθος στὸν δρόμο, ἐνῷ ἐδῶ, φίλε μου, εἶναι *ἐλεύθερη Κέρκυρα, καὶ γέζ' ὅπου θέλεις*, κατὰ τὴν ἀρχαία μας ἑλληνικὴ παροιμία.

Ἐσεῖς φωνάζετε ὅτι αὐτοῦ πλακώνουν τοὺς ἀνθρώπους ἢ ἄμαξες, ἐμεῖς τῇ ἄμαξες ἐδῶ τῆς ἔχομε μετρημένες στὰ δάχτυλα, ἔχομε ὅμως κἄτι ἄλλα ζῶα, τοὺς *ἱπποκενταύρους* δηλαδὴ τὰ μισὰ ζῶα, καὶ τοὺς μισοὺς ἀνθρώπους, ὅπως λέγῃ ἡ ἀρχαία μυθολογία μας, ἡ ὁποία ὅμως δὲν εἴξερε ὅτι οἱ ἱπποκένταυροι θὰ γινώτανε σωστὰ ἄλογα ζῶα μαζὺ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, Ἀρτανιάνιδες, Ἀρκμπίδες καὶ Πάρθοι, οἱ ἥρωες αὐτοὶ μποροῦν νὰ σὲ ξεκοιλιάσουν, φτάνει μόνο νὰ νὰ κάνουν τὴν βόλτα τους *τὴ μικρὴ* καὶ κάνουν τὴν φιγούρα τους ἀπὸ κεῖ ποῦ ξέρουν, ἔχετε σεῖς τέτοιους αὐτοῦ στὴν περιβόητη Ἀθήνα σας.

(*Ἔχει κι' ἄλλα*).

Σημ. «Παληανθρώπου». Ἔχομε, καϋμένε, ἀλλὰ δὲν περνᾶ ἡ μπογιά τους πλιά. Τοὺς μάθαν καὶ τὰ σκυλιὰ, κὲ ὅταν περνᾶ κἀνένας πολίτης καβαλλάρης τοῦ λὲν τὰ κορίτσα μας:

— Ὁ κακομοίρης τὶς ξέρει πόσαις μέραις θὰ μείνῃ νηστικὸς γιὰ νὰ πληρώσῃ τοῦ ἀλόγου τὸ νοῦκι καὶ ξεκαρδίζοντας ἀπὸ τὰ γέλοια.

——

Κὺρ διευθυντῆ.

μίλησε κεινοῦ τοῦ κουτομόγια τοῦ ὑπαστυόνου τῆς Νεάπολις νὰ πάῃ νὰ πάρῃ ἐκεῖνον τὸν σκύλο ποῦ εἶναι στοῦ Καρατζᾶ τὸ καφενεῖο ποῦ δὲν ἀφίνει ἄνθρωπο νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ τὸν φιλέψῃ καὶ μὲ μιὰ δαγκονιά.

Νὰ προχτὲς δάγκωσε ἕναν ἐργάτη καὶ κόντεψε νὰ τοῦ πάρῃ μαζὺ καὶ ἕνα κομμάτι κρέας, καὶ ἂν θέλῃς νὰ δοκιμάσῃς κόπιασε νὰ περάσῃς ἀπὸ κεῖ καὶ τὰ λέμε. Λοιπὸν βγάνε μιὰ ἀστυνομικὴ διαταγὴ νἄναι καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα, ἀλλοιώτικα οἱ σκύλοι νὰ σέ φᾶν.

——

Λάθος

ἔγινε, ὄχι ὁ παπᾶς τοῦ Μαρουσιοῦ ἀλλὰ ὁ ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησιᾶς τοῦ Μαρουσιοῦ ἔχει τὸν ἀχερῶνα του ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας, γιατὶ λέει θέλει νὰ τὸν ἔχῃ κοντὰ νὰ πηγαίνῃ νὰ βοσκᾶ ἄμα ποῦ ἀπολάει ἡ ἐκκλησία, εἶναι βλέπετε καλοἀναθρεμμένος γάδαρος καὶ θέλει τὸ ταῖνε του πρωΐ πρωΐ.

——

Ἔβαναν τὸν τρελὸ Μήλα

νὰ φυλάῃ τοὺς τρελοὺς στὸ Δαφνὶ καὶ τοὺς φυλάει πολὺ ὡραῖα μαζὺ μὲ μιὰ πλατομύτα, ἐπιστάτρια.

Ἀπὸ ξύλο καλοπερνοῦν ὅσο καὶ ἀπὸ πεῖνα, ἕνα χοντρὸ στριμένο σκοινὶ κάθε μέρα τοὺς κάνει τὰ πλευρά τους μαλακὰ σὰν τὴ κοιλιά τους, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ περιποίησις τοὺς γίνεται ἕνεκα φιλανθρωπίας, διότι ἂν δὲν τοὺς ψοφήσουν στὸ ξύλο πῶς ἀλλοιῶς θὰ βάνουν γνῶσι.

Τοὺς ἔχουν ροῦχα γιὰ νὰ ντύνωνται καὶ μὴ ξεπαγιάσουν ἀπὸ τὸ κρύο, ἀλλὰ ὁ Μήλας ἔχει σοφὸ κεφάλι, κατεβάζει τὸ ξερό του καὶ τοὺς ἀφίνει γυμνοὺς καὶ ψυριασμένους, διότι, λέει ἂν τοὺς δώσῃ ροῦχα θὰ τὰ λερώσουν, ἔπειτα τρελοὶ ἄνθρωποι ἄλλο δὲν τοὺς τοιριάζει παρὰ νὰ ἦναι καὶ ντυμένοι.

Εἶναι ὅμως καὶ κουριόζος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ὑποδιευθυντὴς τοῦ Δαφνιοῦ, διότι ὅταν δὲν ἔχει δουλειὰ κινηγᾶ τοὺς τρελοὺς μὲ τὸ μαχαῖρι στὸ χέρι, ἢ ὅταν τρῶν, βάζει ἕνα ἄλλο τρελὸ καὶ τοὺς πέρνει τῆς καραβάνες γιὰ νὰ κάνῃ χάζι ποῦ κλαῖν ἀπὸ τὴν πεῖνα τους καὶ ρουλιάζουν σὰν τσακάλια.

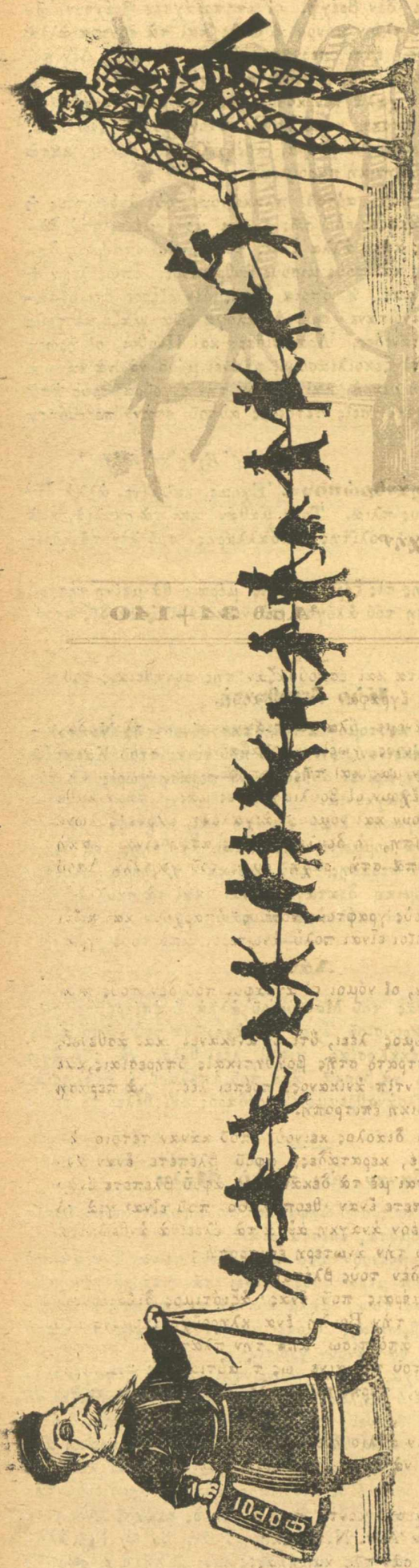

Τὰ ὑπουργικὰ νευρόσπαστα τῆς Βουλῆς.

Θέλουν ἀκόμα νὰ ποῦν, πῶς ὅταν μιὰ φορὰ κάναν κἄτι ἐπιδιορθώσεις στὸ κατάστημα καὶ κόστησαν 35 χιλιάδες δραχμαὶς ὁ Μήλας περνοῦσε ὡς ἐργατικαὶς μέραις καὶ τὰς ἑορτὰς, ὄχι γιὰ τίποτα ἄλλο, ὅσο γιὰ νὰ βάνῃ στὸ πουγκί του τὰ περιπλέον μεροδούλεια, ἀλλὰ αὐτὸ ἐκτὸς ὅτι δὲν τὸ ξέρομε ἀκριβῶς, ἀλλὰ ἂν ἦναι ἀλήθεια, ἀποδείχνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τρελὸς, ὅπως θέλουν νὰ τὸν περάσουν, ἀλλὰ ἀπεναντίας, ὅτι ἔχει τετρακόσα τὰ μυαλά του στὰ καλὰ καὶ στὰ συμφέροντα.

Ὅπως δήποτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν διάλεξαν καὶ τὸν ἔστειλαν στὸ φρενοκομεῖο γιὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν τρελῶν. Καλὰ ἔκαναν καὶ πρέπει νὰ στειλουν ἀκόμα ἄλλον ἕνα πιὸ χειρότερον ἀπ' αὐτὸν γιὰ νὰ τοὺς ξεκάνουν μιὰ ὥρα ἀρχίτερα ὅλους τοὺς τρελοὺς καὶ ἔτσι ἀπαλλαχθοῦν καὶ ἀπὸ τὰ περιττὰ ἔξοδα.

Δὲν εἶχαν

τίποτα ἄλλο νὰ μᾶς γράψουν ἀπὸ τὴν Κέρκυρα παρὰ ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Θεάτρου των εἶναι κακὴ ψυχρὴ κι' ἀνάποδη καὶ δὲν σκαμπάζει νὰ μεράσῃ δυὸ γαϊδουριῶν ἄχυρα, καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ διὰ τοῦτα γρήγορα θὰ κλείσῃ τὸ θέατρό τους.

Καὶ τὶ μᾶς μέλει ἐμᾶς, ἀφοῦ ἡ πρωτεύουσα περνᾶ καὶ χωρὶς θέατρο ἡ Κέρκυρα δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ; Ὄχ ἀδερφοὶ Κερκυραῖοι δεν μᾶς ἀφίνετε καὶ σεῖς μὲ τὰ θέατρά σας καὶ τὰς συναυλίας σας καὶ μουζικὲς καὶ καντάδες.

Οἱ ἄρρωστοι

τῶν φυλακῶν τοῦ Τριγγέτα ποῦ δὲν ἔχουν κάμμιὰ ἐλπίδα θεραπείας παρακαλοῦν καὶ λένε, ἀντὶ νὰ τοὺς ἀφίνουν νὰ πεθαίνουν κεῖ μέσα τρισαθλιοι καὶ ἐλεεινοὶ δὲν τοὺς στέλνουν στὰ σπίτια τους νὰ τοὺς κλείσουν τὸ ἐλάχιστο οἱ συγγενεῖς τους τὰ μάτια. Αὐτοὶ εἶναι μὲν κατάδικοι ἀλλ' ὄχι ὅμως καὶ καταδικασμένοι εἰς θάνατο.

Ἐγὼ θαρρῶ πῶς καλὸ θὰ ἤτανε ἂν ὑπάρχουν πραγματικῶς τέτοιας λογῆς ἀσθενεῖς στὸ θεραπευτήριο ποῦ νὰ μὴν ἔχουν γιατρειὰ, ὅτι πῶς χρέος φιλανθρωπίας εἶναι νὰ τοὺς δοθῇ χάρις, ἀφοῦ ἔτσι κ' ἔτσι εἶναι γιὰ πεθαμό.

Ἂμ δὲν βαριέστε, ποιὸς ἀκούει ἀπὸ τέτοια κουροφέξαλα καὶ λόγια φιλανθρωπίας, ἀφοῦ ἡ ἀπανθρωπία βασιλεύει εἰς ὅλα τὰ ἔργα μας.

Κύριε ὑπαστυόνε

τοῦ Περαία σύρε, καϋμένε καὶ πὲς καὶ διάταξε τὸν Δημητρέλη ποῦ ἔχει τὸ σφαγεῖο του στημένο κεῖ κοντὰ στὸ ἐργοστάσιον τοῦ Κων. Παναγιωτοπούλου νὰ τὸ σηκώσῃ ἀπὸ κεῖ γιατὶ οὔτε οἱ ἐργάταις μποροῦν νὰ περάσουν ἀπὸ κεῖ ἕνεκα τῆς βρώμας, οὔτε ἡ γειτονιὰ ν' ἀνοίξῃ παράθυρο μπορεῖ ἀπὸ τὰ λέσια τῶν ἐντοσθίων τῶν ζώων, ποῦ ζῶον νὰ γίνῃ καὶ ὁ Δημητρέλης καὶ ἡ Δημητρέλενε καὶ σὺ μαζὺ ποῦ δὲν τὰ βλέπεις αὐτὰ τὰ πράγματα νὰ τὰ ἐμποδίσῃς.

Κύτταξε ὅμως ἂν θὰ πᾶς νὰ πᾶς σήμερα γιατὶ ἂν πᾶς αὔριο ὁ Δημητρέλης θὰ προλάβῃ νὰ τὰ καθαρίσῃ, ὅπως ἔκανε καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ ποῦ κατέβηκε ὁ Λομπάρδος μὲ τὸν διευθυντὴ κάτω γιὰ νὰ ἐπιβάλουν τὴν καθαριότης, τὴν ὁποία ποτέ του δὲν ἔσωσε ν' ἀποτάξῃ ὁ Περαίας σας ἀπὸ τὴν μεγάλη φροντίδα ποῦ λαμβάνετε.

Ἄειντε λοιπὸν καὶ σὰν κατέβω κάτω θὰ σὲ κεράσω μιὰ μπύρα καὶ ἕνα ποῦρο τῆς Βραζιλιανῆς ἔκθεσις ποῦ τὸ ἔχω σουφροποιήσει, ἀφοῦ δὲν μοῦ κάναν τὸ κοπλιμέντο νὰ μοῦ τὸ χαρίσουν.

Μέλησε καϋμένε

κύριε Ἀναγνωστόπουλε ποῦ εἶσαι στὸν Περαία κεινῆς τῆς ζουρλοδούλας σου νὰ συμμαζευτῇ λίγο γιατὶ τὸ παραξύλωσε μὲ τὰ τρελοκαμώματά της.

Μπορεῖ νὰ κάνῃ ὅση θέλει ἐργολαβία ἀλλὰ δὲν ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα νὰ διαταραξῇ καὶ ὅλης τῆς γειτονιᾶς τὴν ἡσυχία, διότι οἱ ἐργολάβοι της καταέσπασαν ὅλης τῆς γειτονιᾶς τὰ κεραμμύδια ἀπὸ τῆς πέτρες ποῦ πετοῦν γιὰ νὰ τῆς κάνουν συνθήματα. Αὐτὰ σοῦ τὰ γράφω ἐκ μέρους τῶν γειτόνων σου καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμὸν κι' ὅλας.